

til Aldersrente, ind under de Regler, hvorefter Tilskuddet til vanskeligt økonomisk stillede Kommuner skal ydes. Jeg er altsaa i fuld Overensstemmelse med de Ønsker, som af ærede Medlemmer er fremført i saa Henseende.

Til det ærede Medlem Hr. Mads Gram, som ønskede Forsikringsprincippet opretholdt, skal jeg kun sige, at jeg meget vel forstaaer, at han, som ikke har haft Førstehaandsforbindelse med hele den sociale Udvikling her i Landet gennem den sidste Menneskealder, kan fastholde Kravet om denne Reforms Gennemførelse paa Basis af Forsikringsprincippet, men jeg haaber ogsaa, det ærede Medlem vil forstaa, at hele den historiske Udvikling i denne Sag gør dette umuligt. Det ærede Medlem Hr. Rode knyttede forleden Dag nogle Bemærkninger til de af det ærede Medlem Hr. Mads Gram fremførte, og disse det ærede Medlem Hr. Rodes Betragtninger kan jeg ganske give min Tilslutning. Men jeg skal erkende, at hvis vi skulde bygge en Aldersrentelovgivning op i Dag paa bar Bund, om jeg saa maa sige, hvis hele denne Sag ikke havde en Fortid, som strækker sig gennem en Menneskealder, saa vilde Kravet om Opgavens Løsning paa Grundlag af Forsikringsprincippet — direkte anvendt — sikkert have en ganske anderledes Styrke, end dette Krav har i Dag.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen synes mig ene af alle, der har haft Ordet i denne Sag, at have udtalt sig imod selve Forslagets Princip. Det ærede Medlem forlangte nemlig en Ventil indsat, idet han udtalte, at Livets Mangfoldighed jo vil bevirke, at man ikke kan give faste Sæfser, som altid vil træffe det rette, og derfor maatte man bevare det frie Skøn, idet han fandt den Mulighed for at yde Hjælp i paa-kommende Tilfælde, som er aabnet gennem Hjælpekasserne, ganske utilstrækkelig. Jeg maa ganske bestemt udtale mig imod den Tanke, som det ærede Medlem her fremførte, og jeg haaber ogsaa, at den Tilslutning, som selve Hovedprincippet i øvrigt fra alle Sider i denne Sag har faaet, skal vise sig stærk nok til at hindre saadanne Planer om det frie Skøns Indsættelse som dem, det ærede Medlem her har gjort sig til Talsmand for. Det ærede Medlem var ogsaa utilfreds med Bestemmelsen i § 2, hvorefter en daarlig Livsførelse, som har berøvet den vedkommende Midlerne til hans Underhold, kan berøve ham Retten til Aldersrente.

Det ærede Medlem var absolut herimod og imod den 5-aarige Karenstid, som fore-

slaaes i dette Lovforslag, medens det ærede Medlem Hr. Vesterager talte for en betydelig Udvidelse heraf, ja, hvis jeg forstod ham ret, endogsaa for, at en hvilken som helst økonomisk Ungdomsforvildelse skulde kunne stille sig hindrende i Vejen for Aldersrentenydelse i 65 Aars Alderen. Man vil altsaa se, hvor fuldkommen forskellige Betragtninger der kan anlægges paa hele dette Spørgsmaal. At imødekomme Betragtningerne fra begge Sider er jo ganske umuligt, de staaer til hinanden som Ild og Vand, og jeg vil indtil videre fastholde, at det, som Lovforslaget her har udtrykt, er det i denne Sag rette.

At det skulde blive muligt at læsse en større Del af Byrden ved denne Reforms Gennemførelse, end Tilfældet hidtil har været, over paa Staten, vil jeg stille mig meget tvivlende overfor og stærkt advare imod Forsøg herpaa, thi man maa ikke glemme, at vel er Kommunerne vanskeligt stillet, men Staten er det visselig ogsaa, og det nytter ikke at tage fra den ene Haand og lægge i den anden. Det Princip, som man hidtil har bygget paa, og hvorefter man hidtil har fordelt Byrden, bør sikkert opretholdes ogsaa i den kommende Tid.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fældede en Dom over Konservatisme, som maa siges at være ret selvfølgelig, nemlig den, at Konservatisme er af det gode, naar man vil bevare noget godt og rigtigt, og det ærede Medlem mener jo, at den Konservatisme, som han her har gjort sig til Talsmand for, er Udtryk for Ønsket om at bevare noget godt og rigtigt; men er nu min Opfattelse heraf den modsatte, ja, saa vil det ærede Medlem jo ogsaa forstaa, at jeg maa finde, at hans Konservatisme ved denne Lejlighed er ret malplaceret. Jeg kan ikke finde, at den Grænse, det ærede Medlem vil fastholde for Retten til Nydelse af Aldersrente, 60 Aars Alderen, er en rimelig Grænse, og jeg har ikke ladet mig rokke i denne min Opfattelse af den Anvendelse af Dødelighedstavlen, som det ærede Medlem foretog forleden Dag. En Dødelighedstavle kan jo anvendes højest forskelligt efter det Princip ved dens Behandling, som man lægger til Grund. Jeg skal ikke kritisere de Betragtninger, som det ærede Medlem paa Dødelighedstavlens Grundlag fremførte her, men skal kun minde om, at 62 Aars Alderen som Grænse for Retten til Nydelse af Aldersrente fandt Socialdemokratiets Tilslutning i 1891. Det var altsaa den Aldersgrænse, som det ærede Medlems Parti den Gang fandt var den rette, og hvis nu Middelalderetiden er forlænget med henimod 2 Aar, ja, saa vil ud fra det social-